

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce: V. H. N., narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. OAM-508/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, neboť shledal, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl

být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí azylově relevantní vážná újma, a zároveň uvedl jen ekonomické důvody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě primárně tvrdil, že žalovaný nedodržel zásadu materiální pravdy a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládá naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností, v důsledku čehož žalovaný nesprávně vyhodnotil, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.
3. Žalobce sice uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal převážně z ekonomických důvodů, avšak taktéž uvedl, že si půjčil peníze i od soukromých osob, u kterých lze očekávat, že v případě žalobcova návratu může dojít k ohrožení jeho života, jelikož žalobce nebude schopen splácet dluhy. Žalovaný však na rozdíl od žádostí jiných žadatelů z Vietnamu, kteří uváděli jako azylové důvody obavy z návratu do vlasti kvůli vymáhání jejich dluhů soukromými osobami, které meritorně posoudil a případně zamítl pro nedůvodnost, v případě žádosti žalobce žalovaný žádost rovnou zamítl pro zjevnou nedůvodnost, čímž ho zkrátit na právech v tom, že neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, či doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný vůbec nezohlednil nemožnost splácení dluhů žalobce a jeho možné pronásledování ze strany věřitelů jako důvod podřaditelný pod § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce k tomu zdůraznil, že zjevná nedůvodnost žádosti musí být zřejmá již od počátku, kdy není možné žádný z údajů zvážit jako potenciálně relevantní. To však není případ žalobce, neboť bylo na místě posoudit dopady do jeho života ve vztahu k možnosti návratu do vlasti a důsledkům s tím spojeným. Žádost může být zamítnuta jako zjevně nedůvodná jen tehdy, podaří-li se správnímu orgánu i ve zkrácené lhůtě 30 dnů shromáždit tolik potřebných informací, kolik vyžaduje tento procesní úkon. V případě, že z žádosti a pohovoru nebude postaveno najisto, že žádost je zjevně nedůvodná, je namístě postupovat dle zásady *in dubio pro reo* a žadatelovu žádost posoudit v plném rozsahu.
5. Žalobce dále polemizoval s výkladem slova „pouze“ v § 16 odst. 1 písm. a) a c) zákona o azylu. Namítl, že ze znění § 16 odst. 1 písm. a) a c) není zřejmé, zda pro tento postup musí žadatel uvádět výlučně ekonomické důvody a žádné jiné, anebo musí z pohovoru vyplynout, že jediným motivem žádosti je jeho nepříznivá ekonomická situace, a jiné uvedené důvody jsou vyhodnoceny jako nevěrohodné nebo nerelevantní. Svou polemiku opíral o eurokonformní výklad § 16 odst. 2 a nespecifikovanou judikaturu NSS k němu, která zavedla aplikační třístupňový test pro hodnocení, zda žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel anebo zmařil výkon dřívějšího nebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění. Žalobce je toho názoru, že obdobné úvahy lze vztáhnout i na použití § 16 odst. 1 písm. a) a c) a ekonomické důvody žádosti, které se mohou projevit např. i v nemožnosti získat práci v zemi původu, můžou být podřaditelné pod § 12 odst. 2 zákona o azylu, což by vedlo k nutnosti žádost posoudit v „nezkráceném“ režimu.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Své rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Má-li ve Vietnamu problémy se

soukromými osobami, může se obrátit na policii. O mezinárodní ochranu požádal ve snaze oddálit hrozící správní vyhoštění. Sam potvrdil, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí. Žalobní argumentace není dle názoru žalovaného způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný ve zbytku odkázal na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí.

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 5. 2025 v Příjímacím středisku Zastávka blanketní žádost o mezinárodní ochranu na předepsaném formuláři ve vietnamském jazyce.
10. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 5. 2025 (č. l. 14-15 správního spisu) žalobce jako důvod jejího podání uvedl, že má ve Vietnamu dluhy, chtěl by v ČR zůstat, aby je splatil, jiné důvody žádosti neměl. Dne 14. 9. 2025 cestoval z Hanoje do Maďarska za účelem zaměstnání, zůstal tam asi 5-6 měsíců, poté dojel někdy na začátku roku do Česka vlakem a od té doby je zde. Má manželku a tři nezletilé děti narozené v letech 2011 a 2021), všichni zůstali v zemi původu žalobce. Žádné náboženské nebo politické přesvědčení nemá, je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby, nebyl nikdy dosud trestně stíhán či odsouzen.
11. Pohovor k žádosti (viz protokol na č. l. 16-17 správního spisu), který proběhl rovněž dne 7. 5. 2025 na žádost žalobce ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, žalobce ke své žádosti doplnil, že k opuštění vlasti se rozhodl někdy v roce 2023 kvůli práci. Problémy s vycestováním neuvedl. Maďarské vízum si vyřídil přes agenturu, v této zemi poté pracoval na stavbě. Bylo tam málo práce a nízký příjem, přesunul se do ČR. Ve Vietnamu si půjčil v roce 2023 asi 18.000 eur, šlo o nebankovní věř od soukromých osob na cestu do Evropy. Splácí, ale i s úroky nyní dluží 17.000 eur. Problémy s věřiteli popřel, dohodl se s nimi, že když nemůže uhradit jistinu, splácí alespoň úroky, což se mu daří. Chtěl by zde zůstat a pomoci i rodině ve Vietnamu. Výslovně uvedl, že si chce legalizovat pobyt za účelem práce. Věděl, že jako žadatel prvních 6 měsíců po podání žádosti pracovat nesmí. Problémy s orgány ve vlasti neměl, obává se pouze neschopnosti splácet. Přeje si zde zůstat a pomoci své rodině. Doklady či dokumenty doložit nechtěl, využil práva nechat si pohovor zpětně přetlumočit, nicméně žádné námitky nevznsl.
12. Z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 17. 6. 2025 (č. l. 29 správního spisu) vyplynulo, že žalobce se k němu osobně dostavil, s obsahem uvedených podkladů pro rozhodnutí se seznámit ani vyjádřit nechtěl, nenavrhl žádné jejich doplnění, ani nechtěl uvést další rozhodné skutečnosti, které by dle jeho názoru měl žalovaný při posuzování jeho žádosti vzít v úvahu.
13. Součástí spisu je také zpráva o zemi původu, kterou si žalovaný opatřil, a to Informace OAMP MV ČR – Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 6. 2024 (č. l. 23-24 správního spisu).

Žalovaný do spisu založil rovněž opis z rejstříku trestů žalobce ze dne 22. 5. 2025, ev. č. ISRT1252061/2025, podle nějž nebyl žalobce na území České republiky nikdy odsouzen.

14. Žalovaný poté vydal dne 11. 7. 2025 žalobou napadené rozhodnutí, kterým podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 8. 2025.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
16. Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 13. 10. 2025, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. K jednání se dostavil pouze právní zástupce žalobce, žalovaný svou neúčast na jednání řádně a včas neomluvil, přestože byl k jednání řádně a včas předvolán. Soud neshledal ani jiné důležité důvody pro odročení jednání (§ 50 s. ř. s.), proto pokračoval v jednání ve věci v nepřítomnosti žalovaného. Žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na svém stanovisku a procesních návrzích, v průběhu jednání navrhl provedení dvou rozhodnutí ve věci jiných žadatelů z Vietnamu, který rovněž svůj azylový příběh stavěli na tvrzeních o dluzích v zemi původu ve vztahu k soukromým osobám, konkrétně rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 25. 7. 2025, čj. OAM-521/BA-BA07-HA15-2025 (dále jen „rozhodnutí č. 1“), a ze dne 11. 9. 2025, čj. OAM-762/ZA-ZA11-HA06-2025 (dále jen „rozhodnutí č. 2“), žalovaný však v jejich případech meritorně žádosti projednal a nezamítl je z důvodu zjevné nedůvodnosti, jako tomu bylo v případě žalobce. Žalovaný tak dle tvrzení zástupce žalobce postupoval ve stejných případech odlišně a žalobce tím byl zkrácen na svém právu, aby jeho věc byla plně projednána i z hlediska jiných forem mezinárodní ochrany.
17. Soud se při jednání s obsahem obou předložených dokumentů seznámil a provedl je jako důkaz přečtením relevantních částí rozhodnutí. Z rozhodnutí č. 1 vyplynulo, že správní orgán tamnímu žadateli neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem poté, co jeho žádost meritorně projednal. Žadatel přitom v rámci pohovoru k žádosti dne 5. 6. 2025 uvedl mimo jiné následující: *„Hrozí mu nebezpečí, protože ve Vietnamu má velký dluh, říká se tomu černé peníze. Když se do Vietnamu vrátí, jeho život bude obrožen, protože lidé, kteří mu půjčili peníze, mu můžou ublížit. Věřitelé mu vyhrožovali asi pětkrát až sedmkrát, vyhrožovali mu v době, když byl ve Vietnamu, proto musel utéct pryč. Doufá, že v Evropě vydělá nějaké peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. V Evropě pracoval, získal nějaké peníze, splatil jim nějakou část dluhu, tak ho nechali být, ale když se tam vrátí a nebude schopen dluh doplatit, tak mu ublíží. Naposledy mu vyhrožovali asi 14 dní před odjezdem z Vietnamu. Na policii se neobrátil, nic by neřešila, protože je zkorumpovaná, podplacená. Peníze si půjčil asi na přelomu roku 2018/2019. Poprvé mu vyhrožovali asi v roce 2019, přesně si to nepamatuje. [...]“* (viz shrnutí obsahu pohovoru k žádosti na str. 2 rozhodnutí č. 1).

18. Z rozhodnutí č. 2 vyplynulo, že správní orgán tamnímu žadateli neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem poté, co jeho žádost meritorně projednal. Žadatel přitom v rámci pohovoru k žádosti dne 16. 7. 2025 uvedl mimo jiné následující: „Na otázku, jak m *mezinárodní ochrana vyřešit jeho problém s dluhy ve vlasti, odpověděl, že ve Vietnamu dluží 15 tisíc euro, má nelegální půjčky s vysokými úroky a chtěl by zde zůstat a splatit dluhy, potvrdil, že žádá z ekonomických důvodů. [...]. V případě návratu do Vietnamu má obavu ze strany věřitelů, neboť má nelegální půjčky. Věřitelé navštívili jeho rodiče několikrát ve Vietnamu, naléhali na ně, aby dluhy byly uhrazeny. [...].“* (viz shrnutí obsahu pohovoru k žádosti na str. 2 rozhodnutí č. 2).
19. Žádné další návrhy důkazů zástupce žalobce již nenavrhoval.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
22. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
23. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu, [j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
24. Podle § 27 odst. 5 zákona o azylu [r]ozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
25. Soud konstatuje, že s ohledem na zjištěný a ve správním spisu prokázaný skutkový stav věci je zcela nepochybné, že žalobce jako jediný důvod své žádosti uvedl ekonomické důvody. Z jeho poskytnutých údajů, jakož i ze samotného pohovoru k žádosti jednoznačně vyplynulo, že se snaží zlepšit situaci své rodiny žijící ve vlasti. Za tím účelem z ní odjel, na tuto cestu si půjčil. Žalobce sice uvedl, že peněžní prostředky získal od soukromých osob, toto tvrzení však nijak blíže nerozvinul a jako zdroj svých obav z návratu tyto osoby neuvedl. V průběhu řízení o jeho žádosti nikdy nenaznačil, že by měl strach z pronásledování svými věřiteli, pouze tvrdil, že se obává, že nebude moct splácet své dluhy (z důvodu nedostatku peněz). Soud se proto nemohl ztotožnit s tvrzením žalobce v žalobě, že v případě jeho návratu „*může dojít k ohrožení jeho života, jelikož nebude schopen splácet dluhy*“, neboť žalobce takto svá tvrzení nikdy v průběhu řízení neformuloval, a ani v žalobě tato svá nová (z pohledu obsahu žádosti a provedeného pohovoru) tvrzení blíže nespecifikoval. Tento fakt pak odlišuje věc žalobce od věcí jiných žadatelů z Vietnamu, na které žalobce obecně poukázal v žalobě, u kterých žalovaný žádosti meritorně projednal, a případně zamítl jako nedůvodné, jakož i od případů dvou žadatelů, o jejichž věcech pojednávají rozhodnutí č. 1 a č. 2 předložená zástupcem žalobce při ústním jednání soudu. Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplynulo, že tamní žadatelé výslovně při pohovoru ke svým žádostem tvrdili, že mají strach z věřitelů, kteří na ně naléhali, aby dluhy uhradili a jim vyhrožovali (viz body 17. a 18. výše). Není proto pravdou, že by se žalovaný odchýlil od své praxe, ani že by nedostatečně zjistil a „*naprosto nesprávně*“ vyložil skutkový stav. Za daných skutkových okolností případu proto nemohlo procesním postupem žalovaného dojít ke zkrácení práv žalobce na posouzení jeho věci z hlediska dalších ustanovení zákona o

azyly, tj. podle § 13, § 14, či § 14b zákona o azyly, neboť v případě zjevně nedůvodných žádosti zákon takový postup správnímu orgánu neumožňuje (§ 16 odst. 4). Stěžejní námitka žalobce je tak nedůvodná.

26. K tomu soud připomíná, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Primárním zdrojem informací podstatných pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tak žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Žalovaný pak zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od výpovědi (azylového příběhu) žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, či ze dne 8. 11. 2024, čj. 5 Azs 195/2024-36).
27. Z ustálené judikatury NSS dále vyplývá, že uvádí-li žadatel pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (viz rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, čj. 2 Azs 5/2013-27). Uvedení ekonomických důvodů bez dalších azylově relevantních skutečností je přitom zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azyly (viz usnesení ze dne 24. 7. 2024, čj. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 17. 12. 2024, čj. 1 Azs 270/2024-33, či ze dne 27. 3. 2025, čj. 5 Azs 140/2024-27). Přesně takto postupoval i žalovaný v případě žalobce. Jelikož z azylového příběhu žalobce nevyplynulo, že by měl azylově důvodné obavy z pronásledování soukromými osobami – svými věřiteli – ve své vlasti, žalovaný již neměl povinnost se touto skutečností věcně blíže zabývat, byť soud nezakrývá, že za určitých okolností lze i soukromé osoby, ba dokonce i věřitele, považovat za původce pronásledování. To však, jak vyplynulo z předloženého správního spisu, není případ žalobce.
28. Pochybnosti o tom, že žádné z tvrzení žalobce nelze považovat za azylově relevantní důvod tak nevznikly, protože nemohlo dojít ani k aktivaci zásady *in dubio pro reo*, které se žalobce v žalobě dovolával. V tomto ohledu musí soud částečně korigovat tvrzení žalobce ohledně lhůty, v níž lze žádost žadatele o mezinárodní ochranu vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou, neboť dle výše citovaného § 27 odst. 5 zákona o azyly jde o lhůtu 90 dnů, nikoliv žalobcem tvrzených 30 dnů, ač soud nepopírá, že v minulosti tomu tak bylo, a to do přijetí novely zákona o azyly č. 176/2019 Sb., tj. s účinností do 30. 7. 2019. S tím souvisí i vypořádání argumentu v závěru žaloby, že při posuzování žádosti došlo k překročení této lhůty, a proto mělo být k tomu přihlédnuto a žádost žalobce projednána v plnohodnotném režimu posouzení důvodů žádosti (tj. z pohledu všech existujících forem mezinárodní ochrany). Pro úplnost pak soud dodává, že lhůta k vydání rozhodnutí o zjevně nedůvodné žádosti nebyla překročena; žalobce poskytl údaje ke své žádosti dne 7. 5. 2025 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 7. 2025, tedy v rámci zákonné lhůty 90 dnů.
29. Z výše popsaného obsahu žádosti o mezinárodní ochranu i z provedeného pohovoru, na který soud odkazuje výše v bodech 9. až 11., pak nevyplynuly ani jiné z hlediska zákona o

azyly relevantní důvody podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 12 a § 14a.

30. Pokud jde o samotné znění § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, dle názoru soudu z jeho slovního vyjádření nevznikají žádné pochybnosti či nejasnosti ohledně podmínek jeho aplikace a pro jejich jednoznačnost je stačí znovu odcitovat, než je složité parafrázovat v nadbytečné snaze je uvést jinými slovy: žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. Z takto znějícího textu je dle názoru soudu zcela zřejmé, že cílí na situace, kdy žadatel netvrdil, že je ve své vlasti pronásledován či by mu hrozila azylově relevantní vážná újma, a současně tvrdil skutečnosti, které se týkají jeho (obvykle) nepříznivé ekonomické (majetkové či finanční) situace. To byla i situace žalobce, který nikdy v žádosti ani v průběhu řízení o ní netvrdil, že má jakékoliv problémy se státními institucemi, a ostatně ani se soukromými osobami, natož z taxativně stanovených důvodů v zákoně o azylu, a současně bylo zřejmé, že do ČR přijel pouze za účelem, aby zlepšil nepříznivou finanční situaci svou a své rodiny. Právní úprava zákona o azylu ve znění, které je relevantní pro věc žalobce (tj. účinné od 11. 2. 2025) v § 16 odst. 2 upravuje zcela jinou situaci (týká se žadatelů, kteří přicházejí z tzv. bezpečných zemí původu) a důvod zjevné nedůvodnosti, na který odkazuje žalobce, je již od 18. 12. 2015 upraven v § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, včetně zpřesnění spočívající v doplnění slova „pouze“. Polemika žalobce ohledně výkladu slova „pouze“ v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu odkazem na judikturní výklad chybějícího slova „pouze“ v § 16 odst. 2 téhož zákona, je tak nesrozumitelná, nadbytečná a zcela se míjí podstatě věci, neboť ji žalobce založil na právní úpravě ve znění účinném do 17. 12. 2015, kterou tudíž žalovaný ani nemohl aplikovat. Tato námitka je proto také nedůvodná.
31. Navíc, soudu je z jeho úřední činnosti, jakož i z ustálené judikatury NSS známo, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany před lichváři například u policie či jiného státního orgánu, a že vietnamská legislativa případy lichvy postihuje. V této věci je však klíčové, že žalobce žádné konkrétní obavy před věřiteli ve své žádosti neuvedl. Následná gradace azylového příběhu v podané žalobě neodpovídá stavu zachycenému ve správním spisu, ani skutečnostem uvedeným v řízení před žalovaným a není ani ničím podložena (k tomu srov. judikaturu NSS týkající se situací vietnamských dlužníků žádajících o azyl, např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, čj. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 25. 9. 2023, čj. 5 Azs 99/2023-31, ze dne 19. 10. 2023, čj. 10 Azs 219/2023-32 a další).
32. Azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží k ochraně žadatelů před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu a primárně nemůže sloužit k řešení pobytové situace v ČR (srov. např. rozsudky NSS soudu ze dne 19. 10. 2006, čj. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, čj. 6 Azs 297/2005-53, či ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43).
33. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav a průběh řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný dle názoru soudu správně dovodil, že motivem žalobce k příjezdu do ČR byly čistě ekonomické důvody, tj. snaha zajistit si vyšší finanční příjmy, přičemž jinými důvody svou žádost neodůvodnil. V takovém případě správní orgán postupoval v souladu se zákonem a aplikoval ustanovení zákona o azylu, které cílí právě na takto zdůvodněné azylové žádosti.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. října 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně